

лю флѣшамъ, градѹ ѣдемъ (или дохѣждамъ)
а рѣхъ рѣкохъ, не ѣ оупотребително и въ
Българскіятъ въ настоѣщее время. Кой то
сички те, какѣто що се види ѡтъ ѡкончаніа
та имъ претвѣратсе въ правилины, и ѡтнѣсатсе
секой въ подобѣющее своѣ сопряженіе, и зем-
лютса тѣкмо имъ, што въ повелително то
наклоненіе во второ то лице страда неправда-
ность, какѣто и Славенскіо, зашто не го-
вориме ѣди, споретъ примѣратъ на-сопряже-
ніе то мѹ, но ѣждь (или ѣшъ по просто) и
вѣждь (или вѣшъ по просто) ѡтъ видимъ. И
дрѣшъ, ѡтъ держимъ, негли и дрѣги.

Назначеніе 2. За безличныте глаголы.

„Безлични глаголы се наричатъ ѡніа, що
то неиматъ перво и второ лице но тѣкмо въ
трето то се начертѣватъ, като н. п. подобѣ-
етъ (коѣ то се оупотреблѣва попросто подо-
бѣе) приличествѣетъ прилича, трѣвѣва, мѣже,
дождѣтъ (вѣли дѣждь, или кѣпе дѣждь, и-
ли ѣде дѣждь) снѣжитъ (вѣли снѣгъ, или
кѣпе снѣгъ) гремитъ гѣрми, довлѣетъ стѣ-
га, дѣста, боли, мрѣжнѣва или мрѣжнѣвасе.
И страдателни, свѣткѣсѣ, слѣчѣвасѣ, дѣмасѣ,
говѣрисѣ, заовлачѣсѣ и дрѣги такиѣва. Кой